

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 91

פנינים יקרים

ויסע משה את ישראל וכו' (פר' בשלח) ראוי לשים לב למה החסיד הוא יתב' מהם מים ואח"כ לחם עד שהוצרכו להתלונן וכו' ועוד מה צורך להודיענו שעל כך קרא שמו מרה וכו'... כי כוון לנסות את ישראל בהביא עליהם יסורין אם יקיצו וללמדם אח"כ כי היסורים עם היותם מרים הם טובים למתק מרידות חלאת האדם...

והנה מצרים נוסע אחריהם פרש"י "כלב אחד כאיש אחד". על הפסוק ויחן שם ישראל נגד ההר, פרש"י אותם הדברים אלא בהיפוך לשון "כאיש אחד בלב אחד", אפ"ל כי השורש אצל אומות העולם פירוד. אלא שלפעמים כשכיל איזו מטרה לרוב שלילית הם מתאחדים אז בלב אחד נעשים כאיש אחד. אבל בני ישראל שורשם הוא איחוד א-ל אחד תורה אחת מאחדים ומקשרים אותם אלא כשאין הלב והרצון בא הפירוד. לכן ל"איש אחד" יש צורך "כלב אחד".

ופרעה הקריב (שמות יד) ומהו ופרעה הקריב? שהקריב את ישראל לתשובה (שמ"ד כא) חבל! חבל! פרעה הרשע הוא שהיה צריך להיות הגורם לקרב את לבותיהם של ישראל לאביהם שבשמים!

התיצבו וראו את ישועת ה' התיצבו - היו אנשי אמת (מלשון אמת ויציב) ואז היו סמוכים ובטוחים כי "וראו את ישועת ה'" כי אין הקב"ה עושה נס לשקר.

ה' ילחם לכם ואתם תחרישון. ה' ילחם לכם בזכות "ואתם תחרישון" בזכות זה שאתם סובלים את הצרות ומקבלים את היסורים בדומיה.

כי אני ה' רופאך (שם טו) הכרה זו כי אני ה' היא עצמה רפואה לכל מיני מחלות.

ויסב אלקים דרך המדבר ים סוף. פר' השי"ת כרוך רחמיו הוא פועל סיבות להסב את העם לדרכי הטוב דרך המדבר היינו ע"י התבודדות כמדבר...

וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים פרש"י אין חמושים אלא מזוונים... על הפסוק אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי (בראשית מח) מתרגם אונקלוס די נסיבית מירא דאמוראה בצלותי ובבעותי התפילות והבקשות אלו הן כלי זינו של יהודי ובנשק זה הודיניו במצרים.

ויחד יתרו - ויאמר יתרו ברוך ה' פרש"י וישמח יתרו זהו פשוט. ומדרש אגדה נעשה בשרו חידודין. ונראה בדרך רמז ע"פ מה שאחז"ל (ברכות ס) חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה... וכן עשה יתרו בין ויחד שהוא לשון חרדה ושמחה ובין שנעשה בשרו חידודין אמר ברוך ה' על הכל לטובה וכל מה דעבד רחמנא לטב עבד.

אז ישיר משה ובני ישראל (שירת הים) פירוש אז יוכל ישראל לומר שירה ושבחה לפני הקב"ה כשהם בבחינת "משה ובנ"י" משה, היינו הצדיק שהוא בבחינת משה כמו שאמרו 'משה שפיר קאמרת', ובנ"י שהם מחוברים אל הצדיק שהוא בבחינת הלב של ישראל שהם בבחינת האברים, וכמו שהאברים אינם יכולים לחיות בלי קבלת חיותם מהלב, כמו כן ישראל ממשיכים עליהם הארת הקדושה ע"י הצדיק כשהם מתקשרים ומתדבקים בו.

(שכילי החיים)

ל"ר קט"ז

שלום וברכה,

אנו נפגשים בעולמנו באנשים שהראיה שלהם מאד קלושה, ואעפ"כ אין בדבר זה להטריד ולהכאיב מנוחתם ושלותם, וכן בכל דבר ודבר אנחנו רואים זאת, ישנם אנשים שמאד מטריד אותם פרנסתם והדאגה למחייתם, וממש כל היום אין להם מנוחה מדאגות הפרנסה, לעומתם כאלו שפרנסתם בשפל המדרגה ממש, אך אין בזה כדי להכאיבם כ"כ. מזה אנו רואים שהכאב הנמצא במחשבה אינו נעוץ בדוקא בסיבת עובדות מציאות החיים, אלא מקור הכאב והדאגה מהנפש ולא מהגוף.

כשנרצה לחקור להגיע למקור נביעת הכאב, עלינו קודם לחקור להגיע אל עצם שורש מציאות האדם, מהיכן כח צמיחתו וגידולו, מהיכן קיומו ובסיס חיותו של האנוש עלי אדמות.

מציאות האדם הוא אין - כלומר האדם אינו מציאות ובסיס כשלעצמו, ויש דבר שהוא הנותן לו את החיות והקיום והדבר הזה נקרא אמונה, אך האדם נמצא במסך המבדיל בינו ובין האמונה, בינו לבין סוד כוחו וקיומו - האדם חי בהרגל המחשבה של הטבע שהוא בעצמו כח המציאות - "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" ולכן כשהוא נתקל במכשולים על דרכו הוא מתמלא באכזבה ויאוש כי הם סותרים את הלך מחשבתו הטבעית שהינו מציאות מבוססת לכשעצמה.

ראשית הדבר עוד משנים מקדם, מחטא אדם הראשון בעץ הדעת, אז נוצר המסך המבדיל בין האדם לבוראו - האנוש נהיה

מציאות נפרדת מן הקדושה - נהפך בדמיונו כח ומציאות בפני עצמו - ותפקיד האדם וחובתו בעולמו לתקן את חלקו שבחטא האדם הראשון, כלומר להגיע ולמצוא שהוא אינו בסיס בפני עצמו, כוחו ומעשיו ניתנים לו ממציאות עליונה - מציאות הרחמים - "כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל" וכדי להגיע להכרה זו צריך כל אחד ואחד לפי בחינתו ושורש נשמתו לעבור כאבים ומכשולים שמהם יכול ללמד את פחיתות ערכו כשהוא לעצמו ומזה את תלותו בכח עליון ממנו הוא שואב את קיומו, וכל כולו ומהותו נצמח ממנו.

האדם צריך להכיר שהדבר המכאיב אותו הוא דמיון המחשבה, אין הוא מסכן כפי שהמחשבה רוצה לרמות אותו, ומה בכך אם אין לו שלימות של ענין זה או אחר, האם בגלל זה הוא מסכן ומנודה מן העולם, והלא אלפי אנשים שסיבלם גדול משלו וחיים חיי שלווה, ואינם נותנים על לבם לצער עצמם עד בלי די, וכשמתחיל האדם לראות שהכאב שנלכד בו אינו אמת, אלא יש בקרבו שונא שבדבר הקטן מתגבר עליו להכאיב אותו בכאבים עמוקים עד שאול תוקד מרירות הכאב וכל זה ממחשבת דמיון הבל ורעות רוח - וכשאדם ניצב במלחמתו מלחמת היצר במאבקו נגד השונא הזה הנמצא בקרבו, מתחיל לחשוב ולראות מהיכן קיומי ועמידתי - איך אני מתקיים ומחזיק מעמד מול שונא כזה ואני הקטן והדל, מכאן אני מתחיל להרגיש שיש מישהו שמחזיק אותי ונותן לי את הקיום וההמשך וזאת על ידי שבאים אלי כל מיני סיבות המחזיקות אותי, וסיבות הללו יש מי

הפרי אינו בא בפעם אחת, וצריכים לעמוד באמונה בתקוה ובסבלנות, להיות בשקטות ובסבלנות עד שנקבל את הפרי, ואם האדם מחזק את עצמו באמונה ובתקוה בטוב הצפון עבורו, ומאמין כי הישועה בוא תבוא אז יבוא ויקויים בו "והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו ועלהו לא יבול וכל אשר יעשה יצליח".

לכן אני מבקש ממך שתחזיק את עצמך באמונה ובשמחה, כי זוהי המערכה והמלחמה של כלל ישראל עד בוא יבוא הגואל, לצידך ידידים נאמנים שותפים לך במערכה זו, ומלחמה לה' בעמלק מדור דור, ה' אתך לא יעזבך ומצפה להשתתף בשמחת ישועתך, עוד תראה בהתגשמות כל רצונותיך הטובים מתוך שמחה וטוב לבב. נשמח לשמוע תגובתך על מכתבנו, כתוב נא לנו אם הבינות כראוי תוכן הדברים הנמסרים, נבוא לקראתך בהסבר שה' יחונן אותנו באם תבקש יתר בהירות את המדובר.

בינתיים תמשיך כפי שקיבלת על עצמך אמירת התהילים, ונתינת הצדקה, כפי הכתוב ממכתבך, ואי"ה בהמשך הזמן שכשנתקשר יכתב לך את הפעולות שעליך לעשות.

אלו הדברים שנאמרו עבורך ע"י מורנו רבי אשר פריינד שליט"א, ומאד נבקש את סליחתך על האיחור הרב במענה מכתבנו, סיבות ועיכובים שונים מנעו מאתנו לענות מיד למרות רצוננו, אתך הסליחה על זאת.

בבאז רב, ביד/ז/ת כנף

ששולח לי אותם למען היאחו בהם וכל חיי רצופים בשרשרת הסיבות שנתנו לי כח הקיום עד הלום. חש אני ומרגיש שיש לי אב טוב ורחום הנמצא איתי תמיד ולא עזבני אל המקרים, וגם כי אלך בגיא צלמות הוא עמדי, זה האמונה. ותפקיד האנוש מהגדול ועד הקטן להגיע לדביקות באמונה, כתינוק המתרפק על אמו, כבן המתחטא לפני אביו. והמעבר והדרך לזה ע"י הכאבים והמכשולים שלנו, שכל אחד ואחד עובר לפי בחינתו ותקון נפשו, וזאת תפילת דוד המלך בתהילותיו "טוב לי כי עונתי למען אלמד חוקיך".

ולכן עליך לדעת כי הדאגה שאצלך מן הראיה נובע עוד מפגם מגילגול קודם, ולמטרה זו ירדת לעולם לתקן את שלימות הגוף מפגם חטא עץ הדעת, המכאיב אותך הוא כח המדמה ונובע מהנפש ולא מהגוף, ותפקידך להילחם עם המחשבות שלך כדי שתגיע למצוא את יסודך הנצמח מהקדושה, המתלבש בסיבות השונות שאתה נתקל בהם, וכשתגיע להכיר שהכאב והדאגה שלך היא דמיון, ואתה נאחו ומתקיים מכח ההשגחה שעליה אתה שם כל בטחונך ואמונתך אז תלך ותשתפר הראיה שלך, כי כל קושי וכבדות הראיה שלך בשביל שתגיע לתכלית הזאת הנרצית.

וכשאנו מדברים מזה אנחנו צריכים לדעת כמו שצמיחת הצומח אינו בא בפעם אחת ועד שמגיעים לפרי זה צריך לעבור כמה וכמה שלבים, חרישה וזריעה והשקאה וכו' וכו'.

ורק אחרי זמן זוכים לפירות, כך גם עבודת האדם הנמשל לצומח "כי האדם עץ השדה"

אתמול

91 ה

במוצש"ק דיבר הרא"ש שליט"א כי לבן אדם אי אפשר בשום אופן לשנות את הטבע שלו. כך נוצר וכך ילך מהעולם עם הנטיות הטבעיות שלו שהן רע משורשן ואך לשוא ילחם האדם עם הכוחות הנגדיים שלו להכניעם. ואם רואה האדם שהודמן לידו, והוא בכל זאת ניצח את הרע שבקרבו - לא יחשוב אף לרגע כי שינה את הטבע אצלו, אלא זה מלמעלה. כי השי"ת ריחם עליו ועזר לו להתגבר על הנטיות שלו, "ומבשרי אחזה אלוך" מעצם הדבר שהתגבר הוא רואה את השי"ת ועליו לומר "זה א-לי ואנוהו".

דיבר

פעם בסעודה שלישית שאין לו ליהודי שום דבר ומה שהוא עושה זה מהשמים ולית לי לאינש מדגרמי ולא כלום, וכל עשיה בידו והליכה ברגלו הכל מכוון מהשי"ת. שאל אותו מחותנו: הלא כתוב בספרי מהר"ן מברסלב כי אדם כשהוא נופל בעצבות וייאוש על מצבו הרוחני, צריך לחפש איזו נקודה חיובית ובזה להתחזק ולא לנפול בזרועות הייאוש, אם כן משמע שבכל זאת יש לו לאדם משהו. ענה הרא"ש ואמר: אתם טועים בכוונת הדברים, הכוונה אינה למעשי בני אדם והנקודה החיובית שלו בעשייה זו, אלא שזהו הנקודה חיובית שלו - הקב"ה! אם יש לו אלוקים המחיה אותנו כל רגע, ובזה יכול לחזק את עצמו לבל יתייאש כמו שאמרו חז"ל מה יתאונן אדם חי, די לו שהוא חי, שיש לו א-ל חי.

ישב

פעם במירון בש"ק והיה בין המסובין רב אמריקאי חשוב, שאל את הרא"ש מה פירוש הדברים שאמר קהלת "יוסיף דעת יוסיף מכאוב", מדוע מגיע לו לבעל הדעת שיוסיפו לו מכאובים? אמר לו: הכוונה היא מי שיודע דעת עליון ודבוק בו - הוא היודע גם כאב השכינה ומצטער על שכינתא בגלותא.

כן

נזכרתי מלפני יותר מעשר שנים שהלכו על קברו של רבי עקיבא בטבריא. ושם יש הר משופע וגבוה. אמר לנו מדוע קשה ללכת על הר כי העינים מורמות כלפי הגובה וזה מטיל כבידות ולכן קשה ההליכה למעלה, אבל אם האדם יתן עיניו למטה ואז כמובן לא רואה את הגובה המשופע, אלא אדמה ישרה ולא מרגיש שום פחד בעליתו להר, ואז יותר נוחה העליה, העיקר שלא יחשוב ולא יסתכל על הקשיים וילך לאט את דרכו. פתאום ירגיש שעומד כבר על ההר. לשם המחשת דבריו אמר לנו להסתכל למטה ולעלות בהר. עשינו כך ועלינו כרבע שעה. פתאום הרגשנו את עצמנו במקום גבוה מבלי להרגיש שום כבידות ועייפות. אמר לנו: דעו לכם גם בעבודת השם כך הוא טבע הדברים, לא צריכים להסתכל למעלה, אלא העינים למטה מבלי להרגיש ולא לחשוב שעולים, וכך אפשר לעלות ולהתעלות ואין זה כל כך קשה כמו שחושבים, העיקר לא לשאוף להתעלות, ונפשי כעפר לכל תהיה כך יכולים להגיע לדרך הנכונה.

שהשמחה במעונם

הר"ר דוד גולדשטיין ומשפ' להולדת הבת
הר"ר חיים גולדשטיין ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר אברהם משה קיפר ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר מרדכי סגל ומשפ' להולדת הבת
הר"ר גדליה סגל ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר ישעי' גליק ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר עופר ישראלי ומשפ' להיכנס הבן בעול המצוות
הר"ר שמעון ברזסקי ומשפ' להיכנס הבן בעול המצוות
הר"ר צבי ולדמן ומשפ' להיכנס הבן בעול המצוות
הר"ר מרדכי גולדשטיין ומשפ' להיכנס הבן בעול המצוות
הר"ר הערשי ויסמן ומשפ' להכנס הבן בעול המצוות
הר"ר יצחק שוקרון ומשפ' לאירוס' הבת
משפ' חממה לנשואי הבת

ה"צ צ"י
סערכת ההכרזות
יבני 1
סל: 5829688
ת"ד: 5080
ירושלים 31050